

Lex Paleaux op de presentatie van 'De wereld wacht op mij' van Bert Vissers

'Hooggeëerd publiek...'

De stem van mijn broer klonk ver weg...

Ik zat dan ook onder de tafel, achter een groot laken, verstopt.

In het dorps huis werd een talentenjacht gehouden en ik keek er al de hele week naar uit.

Ik had een magische goochelact bedacht en met de hulp van Hans Kazan, die elke week op de televisie was, leerde ik hoe je het publiek naar je kon laten kijken en luisteren. Alleen wilde ik geen trucs met een kaartspel of gekleurde zakdoeken laten zien, ik wilde de mensen in het dorps huis verwonderen met echte magie!

Samen met beppe had ik van karton en zilverfolie een grote maan gemaakt en van papier maché hadden we mijn broer geboetseerd.

Ik mocht zijn papieren versie voorzien van een blauw geschilderde overal, bruine haren, gemaakt van wol en de klompen schilderde ik geel.

Zo zat hij op het puntje van de maan en op het podium zou ik hem in dezelfde kleding laten verdwijnen.

Samen met pake had ik de mannjan, die wel een meter groot was, in de nok van het dorps huis gehangen. Met een touw konden we hem laten zakken. Dat moest wel in het donker gebeuren en dus oefenden we de truc tot in perfectie.

Ik zou op de tafel staan en het publiek toespreken, mijn broer zou op de rand van de tafel zitten, waarna ik het grote laken tussen hem en het publiek zou houden.

Soms ging het mis en liet ik het laken vallen, daar verdween hij dan helemaal onder en dat maakte mij weer vreselijk aan het lachen.

Door veel te oefenen wist ik het laken precies lang genoeg vast te houden.

Onttrokken aan het zicht zou hij dan onder de tafel kruipen, om achter het dikke toneelgordijn zo snel mogelijk naar de coulissen te lopen.

Daar zou hij wachten op mijn magische handgebaar...

De maan zou hij met het dikke touw laten zakken en het publiek zou klappen en juichen.

'Bekijk het maar Lexje, ik heb geen zin meer.'

Daar stonden we dan... Twee vioolspelende kinderen verwijderd van eeuwige

roem, met een magische act die in rook op leek te gaan.

‘Maar we hebben zo hard geoefend?!’

Het huilen stond mij nader dan het lachen.

We zouden misschien wel in de dorpskrant kunnen komen als de beste zes en acht jarige goochelaars van Friesland, en nu had meneer ineens geen zin?!

‘Trek jij de overal en de klompen aan en dan laat ik jou wel naar de maan verdwijnen!’

Het was mijn act en ik had hem bedacht, maar het was dit of alles was voor niets geweest...

‘... Ik zal mijn broertje Lexje, voor uw eigen ogen naar de maan laten verdwijnen.’

Ik daarentegen, zag geen hand voor ogen.

Het was veel donkerder dan verwacht en ik had het ook nooit geoefend.

Ik twijfelde of ik wel de goede kant op was gekropen.

Op de tast zochten mijn handen naar het touw.

Met een zwetend voorhoofd en pijn in mijn buik van de zenuwen voelde ik ineens de gevlochten structuur tussen mijn vingers.

Ik hing met mijn hele gewicht aan het touw zodat de maan snel naar beneden zou zakken, het was zwaar, maar het lukte.

Ik wachtte op het applaus dat niet kwam...

‘Lexje, wat doe je nou?!’

Het publiek reageerde wat lacherig en ik keek over mijn schouder en zag dat ik aan het verkeerde touw had getrokken.

In plaats van de maan te laten zakken had ik het zware toneelgordijn helemaal opengetrokken. Iedereen kon mij zien en ik wist dat de magie verpest was.

Er werd steeds harder gelachen en mijn broer stapte boos van het toneel.

Pake stond aan de andere kant van de coulissen en stak troostend zijn duim omhoog, een lief gebaar, wat alleen niet wegnam dat ik ontzettend boos op mezelf was...

Zondag lees ik voor het eerst voor uit eigen werk.

Ik kreeg een mail of ik bij de boek en cd presentatie van de Haarlemse muzikant Bert Vissers, voor wilde dragen uit eigen werk.

Ik vroeg me direct af of er ook een maan uit het plafond zou komen en of pake

in de coulissen zou staan...

In beide gevallen weet ik dat dit helaas niet het geval zal zijn en ik het dus op eigen kracht moet doen.

Naar alle waarschijnlijkheid word ik aangekondigd door iemand van de uitgeverij, waarbij ze misschien zullen zeggen dat ik 'Lex Paleaux de columnist van 'je bent Haarlemmer als...' ben, maar dat is niet zo...

'Hooggeëerd publiek, mijn naam is Lex Paleaux, goochelaar! En vanmiddag zal ik voor u een schrijver tevoorschijn toveren.'

Bron: *Facebook: 'Je bent Haarlemmer als...'*, 2 november 2019